

Hvis det system, vi har lagt op til, skal kunne fungere, må vi allerførst sige, at distriktspsykiatrien skal fungere ordentligt. Det skal være sådan, at de, der har behov for at være med i ordningerne, har en bolig, som er i orden og er indrettet på deres præmisser, og at de bor på en måde, som svarer til deres præmisser, og ikke nødvendigvis til de præmisser, vi andre sætter. Vi skal i højere grad lytte til det, de sindslidende selv siger om, hvordan de synes, de vil bo, eventuelt i en eller anden form for bofællesskaber eller i grupper, eller hvordan de nu har tænkt sig at gøre det. Vi skal spørge, hvordan de kunne tænke sig at bo, og ikke nødvendigvis – som det sker indimellem – opfatte os selv som lidt bedrevidende, som tror, vi ved, hvordan de gerne vil bo.

Man må også sørge for, at der i tilknytning til disse boformer er en eller anden form for »opsyn« med de sindslidende, så man jævnlig har føling med, hvordan det går, og om det går fremad, osv. Specielt synes jeg, det er vigtigt at kunne følge med i, om det går fremad. Det er også vigtigt, at vi ud over distriktspsykiatrien og forsøget på at behandle disse mennesker så godt som overhovedet muligt også gør et eller andet for, at de kommer videre og får det bedre, så de bliver bedre i stand til at varetage deres egne interesser.

En ting, som også er vigtig, og som vi har været inde på flere gange i dag, er denne udrykningstjeneste, ambulancetjeneste over for de sindslidende. Det er nok noget at det vigtigste, når vi taler om de sindslidende, som bor for sig selv og skal prøve, om det kan lade sig gøre, at i de situationer, hvor tingene begynder at spidse til, skal man kunne nå at få taget fat om tingene i opløbet, så vi undgår, at de havner i den situation, at det bliver nødvendigt at indlægge dem, måske endda tvangsindlægge dem. Jeg synes også, at vi på samme måde, som tilfældet er med somatiske patienter, der kan komme på skadestuen og få ordnet et eller andet akut her og nu, skal have en akutmodtageordning, når vi taler om de sindslidende.

Det er også vigtigt, at det nødvendige antal sengepladser er til stede, når sindslidende er kommet i den situation, hvor man må sige, det er nødvendigt, at de lige kommer ind i en kortere eller længere periode. Det er ligeledes vigtigt, at de bygninger og de omgivelser i det hele taget, som vi tilbyder de sindslidende, når de er indlagt, er glade, lyse, venlige og rare at være i. Det sidste, en sindslidende har behov for, er at

opholde sig et sted, hvor bygningerne er ved at skvatte sammen om ørerne på én. Det er ikke ligefrem det, der motiverer og opfordrer én til at komme videre.

Jeg synes også, at behandlingen ikke kun skal bestå i, at man medicinerer, og det synes jeg vi gør i for høj grad i vore dage. Man burde i højere grad benytte sig af terapi og andre behandlingsmetoder i stedet for bare at hælde kemikalier på de sindslidende.

Til sidst synes jeg også, at hvis systemet skal fungere, er det påkrævet med en forbedret uddannelse af psykiatere og andet personale, der har med området at gøre; sådan burde det i hvert fald være. Men som vi også har hørt under debatten i dag, som man også jævnligt kan læse i medierne, og som specielt § 71-udvalget, der har været ude og se på tingene mere end nogen af os andre, ved noget om, er det jo ikke altid sådan, det fungerer ude i virkeligheden. Som jeg nævnte, har vi jo set, at sengepladserne blev nedlagt, før distriktspsykiatrien var på plads, og mange af de sindslidende blev overladt til sig selv.

Mange af de sindslidende isolerer sig i deres lejligheder, hvor de sidder for sig selv og bliver mere og mere syge, og på et eller andet tidspunkt koger gryden over, og naboerne ringer til politiet. For hvor skal naboerne ellers ringe hen? Som nabo til en sindslidende har man stort set ikke andre muligheder end at ringe til politiet og sige: Nu er han blevet helt tosset i hovedet derinde igen, han sparker på væggene, han sparker på vores døre, nu har han væltet alle vores skraldespande, og nu kan vi ikke klare det mere. Nu må politiet gøre noget! Og så kommer politiet.

Men hvad skal politiet gøre, hvad kan politiet gøre, hvad er politiets opgave egentlig, og hvorfor sender man politiet ud i de situationer? Jo, det skyldes simpelt hen, at der ikke er andre at sende ud. Og så er vi tilbage ved den psykiatriske ambulancetjeneste. Det er utrolig vigtigt, den kommer til at virke, ikke kun i Københavnsområdet, men i hele landet. Det er ikke rimeligt, at man overlader den opgave til politiet, så politiet må rykke ud og prøve at se, hvad man egentlig kan gøre ved det.

Fra min egen patruljetid har jeg selv adskillige erfaringer med, hvordan det hænger sammen, og hvad der sker indimellem. Jeg har også lidt på fornemmelsen – uden at have tal på det i øvrigt, men det er min egen lille lomme filosofi og mine egne optællinger over, hvilke opgaver